

almoeheid

De affiche mocht dan weinig origineel ogen, met deze editie waagde Graspop wel één grote gok: het bombardeerde de numetalband Limp Bizkit, in metalkringen weinig gerespecteerd, op zaterdag tot afsluiter. Dat kon niet vermijden dat dezelfde vraag jaar na jaar steeds luider klinkt: of oudere topacts niet stilaan baan moeten ruimen voor de jongere generatie. Maar wie kan in de voetsporen treden van Ozzy Osbourne of Iron Maiden? Hebben jongere bands als Machine Head genoeg maturiteit en ervaring om festivals af te sluiten?

Ook de oertrashers van Slayer, die vrijdagavond hoog op de affiche stonden, zijn niet meer van de jongsten. Slayer haalde bovendien de laatste jaren meer het nieuws met rare ziektes, operaties en annuleringen dan met muziek. Vrijdag zag de groep zich geplaagd door een hardnekkige wind, die het geluid alle kanten uit stuurde. Op karakter, en met een pak klassiekers in de achterzak, slaagde Slayer er toch in om het laken naar zich toe te trekken. Er brandt duidelijk weer vuur bij Slayer nu Exodus-virtuoos Gary Holt de honneurs op gitaar waarneemt. Deze editie behoorde zonder twijfel toe aan de trashmetalbands: naast Slayer gaven ook sectorgoten Death Angel en Megadeth een show om duimen en vingers bij af te likken.

Déjà vu

Vlak voor de aftrap kreeg de organisatie een kleine déjà vu om de oren. De afsluiter op vrijdag, Ozzy Osbourne, moest een show in Duitsland annuleren wegens keelproblemen. Paniek. Vorig jaar dwong een keelontsteking Ozzy tot het annuleren van zijn passage op Graspop. De opluchting op de weide in Dessel was dan ook groot toen rond 23 uur de Prince of Darkness himself op het podium verscheen.

Met hits als 'Warpigs' en 'Paranoid' slaagde Ozzy erin om de weide in te palmen. Of hij zonder de hulp van Slash, Black Label Society-frontman Zakk Wylde en Sabbath-

bassist Geezer Butler de klus had kunnen klaren, valt echter te betwijfelen. De prestaties van Ozzy stonden in schril contrast met wat zijn begeleidingsband uit de instrumenten toverde.

Extra munitie voor wie liever jonge headliners op Graspop ziet staan. Leverden die munitie ook: de jonkies van Killswitch Engage. Machine Head, dat onmiddellijk daarna speelde op zondag, was zelfs op het randje van geschift. Strak, luid maar vooral vol passie en agressie. De boel ontplofte.

Twisted Sister deed het knetteren zoals geen jonge band het ooit zou kunnen

En toch. Zaterdagavond knetterde het hoofdpodium van magie die zelden op Graspop vertoond is. De oude rotten van Twisted Sister brachten met een wervelende show de hele weide in vervoering. Als een geboren performer danste de 57-jarige frontman Dee Snider door een strakke set vol klassiekers waar de spelvreugde van afdroop. Snider kroonde zich tot keizer van Graspop. Alle respect voor de prestaties van de jongere bands, maar dit is veel te hoog gegrepen. Na die megashow leek Limp Bizkit voor een onmogelijke opdracht te staan. Maar met hits zoals 'Take a look around' kregen Fred Durst en co de weide toch op hun hand. Graspop kan dus terugkijken op een geslaagde editie. Ook de regen slaagde er niet in de sfeer te verpesten. Zoals met verve bewezen: een punker met roze hanenkam in een balletkleedje, een baardige veertiger met niets om het lijf behalve een minuscule Borat-string en een rare jongen die zijn vriendin in touwen wikkelde om haar dan op te knopen aan de ingangconstructie. *Metal rules!*

Veel volk op Genk on Stage

Het gratis stadsfestival *Genk on Stage* trok dit weekend de meeste bezoekers, al kwamen die natuurlijk voor meer dan de muziek. Op vrijdagavond waren ze al met 30.000, zaterdag zorgde het mooie weer voor een toeloop van bijna 60.000 mensen. Zij zagen onder meer Suzanne Vega, Hooverphonic met symfonisch orkest een uit-zinnige Kraantje Pappie. Gisteren sloot het festival af met onder meer Will Tura en de Britse triphopartiest Tricky. (red)

Metalhemel in Lokeren

De Lokerse Feesten organiseert de derde editie van zijn metaldag, een gebeurtenis waar satanische fans al lang naar uitkijken. De loeiharde line-up omvat de nieuwe metalkoningen Machine Head, de deathmetal-sensatie In Flames, de industriële-legendes Ministry en klassieke iconen Saxon en Dio Disciples. De voorverkoop is al begonnen. Meer informatie op de website van het festival en in de MediaMarkt-filialen.

ONLINE
www.lokersefeesten.be

VANDEKEYBUS IN PREMIERE MET 'BOOTY LOOTING'

Bedrog in Venetië

'Booty looting' is een voorstelling die zowel vormelijk als inhoudelijk alle kanten uit schiet, maar wel slaagt in haar doel: de wereld bij de neus nemen.

Behalve dansers en performers staan ook een fotograaf en een muzikant op het podium. © Wim Vandekeybus

VAN ONZE REDACTRICE

SARAH VANKERSCHAEVER

VENETIË | Hoge hakken op

warm grind en sienarode muren langs eeuwenoud water: er zijn slechtere omstandigheden om met je dansvoorstelling in wereldpremière te gaan dan onder de avondzon van Venetië. Wim Vandekeybus en zijn compagnie Ultima Vez doen het met *Booty looting*, een titel die zoveel betekent als 'de buit buitmaken' of 'stelen wat al gestolen is'. De setting van de Dansbiënnale van Venetië, een historische kazerne, creëert bij de toeschouwers alvast de goodwill om hen subtiel twee volle uren te ontfutselen.

De cast van *Booty looting* oogt ongewoon: vier jonge dansers, twee performers, de muzikant Elko Blijweert, de fotograaf Danny Willems en een kopieermachine. Samen zijn ze goed voor een choreografie vol bloed, zweet en elektriciteit. Het mag niet verwonderen dat Vandekeybus ons daar binnen de vijf minuten met onze neus induwt: de performers rennen als higgende coyotes over de scène op de dreunen van Blijweerts elektrische gitaar. De fotograaf trippelt als een volleerde paparazzo tussen de dansers om live vast te leggen hoe ze elkaar bespringen en de tanden in elkaars billen zetten. De foto's worden later in de voorstelling levensgroot geprojecteerd: het voyeurisme moet met Willems voor een keer niet alleen op de tribune gesitueerd worden.

Re-enactments

Vandekeybus wil met de livefotografie aandacht vestigen op het geheugen: welke beelden blijven kleven? De foto's die de fotograaf vastlegde of de scènes die ons persoonlijk beklifden? En zijn de beelden die we ons herinne-

ren wel de juiste weerspiegeling van de voorstelling die we gezien hebben? Onze herinneringen aan *Booty looting* zullen het de komende dagen uitwijzen.

De oppervlakkige rode draad die Vandekeybus ons voorhoudt, is het leven van de actrice Birgit Walter, een tragische figuur die haar carrière gefnuikt ziet door de verantwoordelijkheid voor een gezin. Uiteindelijk vermoordt Birgit Walter Medeagewijs haar kinderen en steekt ze zich zelfs de ogen uit. Maar hoe graag we die constructie ook willen geloven, de protagonist van *Booty looting* is niet Birgit Walter. Noch is het de performer Jerry Killian, die zich twee uur lang verliest in soms hilarische re-enactments van happenings, zoals die van de kunstenaar Joseph Beuys. Ook de vier energieke dansers, die even vaak van rol

Het ene moment lach je met sketches, het andere moment word je somber door de tranen van de performers

veranderen als van onderbroek, zijn slechts een katalysator van wat het eigenlijke onderwerp van deze voorstelling uitmaakt: bedrog, misleiding, afleiding. Daarin slaagt *Booty looting* voortreffelijk. Inhoudelijk schiet de voorstelling alle kanten uit: een indirecte sneer richting media die 'de waarheid modelleren', een opsomming van overbodige informatie, energieke danspartijen, maar ook nietszeggende scènes waarbij de performers doelloos rondlummelen.

Die laatste zijn meteen de zwakste momenten in *Booty looting*, omdat ze de vaart die de dans en

verhalende scènes opbouwen in een mum van tijd onderuithalen.

Beduvel

En toch blijft na afloop het gevoel nazinderen dat je als toeschouwer bij de neus genomen werd. Dat je twee uur lang hebt meegespeeld in een leugenachtig spel, waarbij je als een emotionele jojo het ene moment lacht met sketches en het andere moment somber wordt door de tranen van de performers. De sleutel tot *Booty looting* schuilt in de eerste vijf minuten: Jerry Killian voert de historische happening van Joseph Beuys opnieuw op, 'I love America and America loves me', waarbij hij zich vijf dagen in een New Yorkse galerie liet opsluiten in een kooi met coyotes. Het was kunst die de gespannen relatie tussen de Amerikaanse autoriteiten en de indianen op de korrel nam. De hoofdrol is weggelegd voor coyotes, die op de scène in Venetië alles aan flarden scheurden. Diezelfde coyote staat voor de indianen niet toevallig symbool voor de 'heilige bedrieger', een vals dier dat de buit van anderen weet te pikken via zijn potsenmakerij.

'Sjamanen doen hetzelfde met hun vertoningen en verrassings-technieken', leren we op Google. In *Booty looting* is iemand aan het werk die zijn publiek beduvelt via artistieke potsenmakerij. De genialiteit schuilt dan ook in wat we tijdens de voorstelling niet zien, in de betekenisvolle associaties die onze herinnering de volgende dag maakt. En zo maakt de buit zichzelf buit. Het overbodige materiaal filtert Vandekeybus er deze zomer hopelijk uit. Zo blijven alleen de beste herinneringen kleven.

Vanaf september in Vlaanderen.

★★★★☆